

Phần 1

Chương 1

Không Sao Cả, Là Thói Quen Của Tôi

Nhan Khê một bên xúc li kem, một bên nghe một dì ở bàn bên cạnh phàn nàn về bạn gái trước của con trai mình.

Cái gì mà lồi ăn mặc lẳng lơ, đồ trang sức và trang điểm thì một đống lớn, nhìn cũng không phải là một người an phận sống qua ngày, còn có dáng người gió thổi một phát là bay kia, khẳng định không dễ để sinh con.

Cô buông thìa, dùng khăn tay lau sạch miệng, móc từ trong túi ra một cái gương để đánh son.

“Con trai tôi còn nói tết này sẽ mang cô ta về, tôi nói loại con gái này có gì tốt mà mang về, trong nhà còn có thể tiết kiệm hai cái lì xì...”

Nói tới chỗ hưng phấn, giọng của người dì này càng thêm lớn, chọc cho mấy người trẻ tuổi liên tục quay đầu lại, Nhan Khê còn thấy mấy người trẻ tuổi kia trên mặt đầy xem thường đối với giọng nói oang oang của người dì này.

Khép gương lại, Nhan Khê đem son môi và gương bỏ vào túi xách, đứng dậy đi ra cửa, liền gặp được một người đàn ông quen thuộc.

“Tiểu Khê...” Người đàn ông lưỡng lự, trên khuôn mặt tuần tú toát ra vài phần thương cảm và bất ngờ.

“Tôi còn lớn hơn sông đấy, dòng suối nhỏ gì chứ⁽¹⁾.” Nhan Khê giơ cổ tay nhìn thời gian, quay người đi ra ngoài, cũng không phải là quay phim thần tượng khổ vì tình, bày ra cái bộ dạng này cho ai xem.

Người đàn ông chặn ở trước mặt cô.

Radio ở bên trong sân bay, âm thanh của bộ phận điều khiển dưới mặt đất ôn nhu như nước, nhắc nhở chuyến bay nào trễ giờ vì nguyên nhân thời tiết. Nhan Khê nhìn người chặn ở trước mặt cô, tay nắm túi xách có chút ngửa ngáy.

“Minh Động.” Người dì vừa rời lớn tiếng nói điện thoại đã đi tới, bà ta nhìn Nhan Khê, “Sao vậy?”

“Không có gì.” Trần Minh Động lắc đầu, “Mẹ, mẹ đi ngồi nghỉ ngơi trước đi.”

“Hóa ra hai người là mẹ con.” Nhan Khê nhớ tới những lời người dì này nói ở điện thoại lúc nãy, chân mày nháy lên, quay đầu nói với mẹ Trần, “Hai người ngược lại thật sự giống nhau đấy.”

Nói xong, cũng mặc kệ Trần Minh Động nghĩ thế nào, lách qua người hẳn chuẩn bị tìm cửa lên máy bay.

“Tiểu Khê.” Trần Minh Động dưới tình thế cấp bách, đưa tay nắm lấy cổ tay Nhan Khê.

Thấy Trần Minh Động dám giơ móng vuốt ra bắt tay cô, Nhan Khê thuận tay dùng túi xách nện tới, đập xong lại có chút đau lòng, cái túi này cô vừa mới mua hai ngày trước, chính là trong lòng cô tốt, đập hỏng thì biết tính ai đây?

“Người nhà anh không nói cho anh biết sao, một người đàn ông không có sự đồng ý, động tay động chân với một cô gái, được gọi là hạ lưu không có gia giáo không?” Nhan Khê liếc mắt quay đi, “Cút, đừng cản đường của lão nương đây.”

Mẹ Trần không nghĩ tới một cô gái có bộ dáng thoát nhìn yếu ớt vẻ mặt dễ bắt nạt, nói động thủ liền động thủ, bà lập tức tức giận đến muốn mở miệng mắng người, nhưng lời khó nghe còn chưa ra khỏi miệng, đã bị Trần Minh Động ngăn lại.

“Minh Động, cô gái này là ai, tính tình lại lớn như vậy...”

Trần Minh Động không để ý đến phàn nàn của mẹ Trần, hẳn nhìn phương hướng Nhan Khê rời đi, nhỏ giọng nói: “Được rồi, mẹ, mẹ đừng làm rộ lên, người xung quanh đều đang nhìn đây.”

Nhan Khê đi đến khu cửa chờ lên máy bay thì ngừng lại tìm một chỗ ngồi xuống, lấy điện thoại ra phát một vòng bạn bè.

Sông lớn, ta là dòng suối nhỏ: Gặp phải một thằng ngu đàn, tinh khiết đây (phối với một tấm SharPei xấu xí khóc).

Cô và Trần Minh Động có ân oán tình cừ, ước chừng có thể xếp vào tình tiết cầu huyết của cuốn tiểu thuyết bán chạy nhất. Năm đó Trần Minh Động xem như là một người quan trọng trong trường học, bí thư chi bộ hội học sinh, dáng dấp trắng trẻo đẹp trai, cô thỏa mãn lòng hư vinh khi được Trần Minh Động theo đuổi, trong lúc nhất thời, liền đáp ứng.

Chỉ tiếc nhân vật quan trọng thì tự nhiên sẽ có khoản nợ phong lưu, nhưng thời gian nghỉ hè, vị này liền đổi người, đối tượng vẫn là bạn học cùng lớp của cô. Xét thấy cô trời sinh có tướng mạo đáng thương, cô còn chưa nói gì, người bên ngoài liền tự động đồng tình với cô.

Cái đôi câu nam nữ này về sau nhận không ít lời phi nhổ của mọi người, thế cho nên lúc tốt nghiệp đại học, cô còn bị tiểu tam mắng là Bạch Liên Hoa (hoa sen trắng). Bạch liên hoa thì sao, bạch liên hoa là một loại hoa xinh đẹp thanh tú, so với tiểu tam không biết xấu hổ thì tốt hơn nha...

Hai ba năm không gặp, người đàn ông này rõ ràng không bị chém đứt, coi như chân của hắn rắn chắc.

Dùng di động chơi trò chơi một lúc, ấn mở bạn bè ra nhìn, bình thường bạn hay liên hệ cùng cô cho một like, còn hỏi cô đã làm sai cái gì, muốn cho hẳn tới công nôi.

Đúng lúc này máy bay bắt đầu kiểm vé, cô đem di động nhét vào trong túi, đứng dậy xếp hàng kiểm vé.

Từ Hải Thành bay đi Đé Đô, đại khái là bay hai giờ, sau khi Nhan Khê cất điện thoại, toàn bộ hành trình đều là ngủ, lúc xuống máy bay lấy hành lí, đầu óc còn chút mơ màng.

Sân bay Đé Đô người đến người đi, đã rất nhiều năm cô chưa tới Đé Đô, trong lòng lại có chút e sợ quê nhà.

Theo dòng người đi ra ngoài, không cẩn thận dẫm phải chân của một người bên cạnh, cô quay đầu xin lỗi.

“Xin lỗi.”

Người đàn ông bị cô dẫm lên chân cao hơn cô nửa cái đầu, lúc cô xin lỗi, ngay cả đầu cũng không cúi, chỉ là khòe môi giật giật: “Không sao cả, là thói quen của tôi.”

Nhan Khê: ?

Dáng dấp cao lớn, chân cũng dài, Nhan Khê ngẩng đầu chỉ thấy gáy của đôi phương, tóc đen được chải thành một kiểu tóc có quy củ, lộ ra một cổ lạnh lùng và không thể chạm được của một vị tinh anh.

Đi đến lối ra, Nhan Khê liền nhìn thấy bố mình trong đám người, không phải bởi vì giác quan của phụ nữ mạnh mẽ, mà bởi vì trên cổ tay của bố cô có đeo một cái đồng hồ Hoàng Kim thực sự quá chói mắt.

“Nhan Nhan.” Tống Hải nhìn thấy Nhan Khê, lộ ra khuôn mặt sáng lạn tươi cười, không ngừng phát tay với cô, thừa dịp đi tới khe hở, ông nói với người thư kí ở bên cạnh, “Đây chính là con gái của tôi, có phải so với diễn viên trên tivi đẹp hơn đúng không?”

Thư kí cười gật đầu: “Lệnh thiên kim thật giống với khuôn mặt của ngài.”

“Đúng vậy không, khi còn bé dắt nó ra ngoài, người khác đều nói nó lớn lên sẽ giống tôi.” Tống Hải sờ lên cái bụng mập của mình, “Con gái lớn lên giống bố mới tốt, có phúc.”

Thư kí nghĩ thầm, cái vị Tống thiên kim này có thể thật sự không có phúc.

“Bố.” Nhan Khê chạy chậm đến trước mặt Tống Hải, “Bố lại béo lên không ít.”

Tống Hải cười hi hi không ngừng, cầm lấy vali trong tay con gái, “Lần này về, định cư ngay ở Đé Đô được không?” Trong giọng ông mang theo chút cần

thận và nịnh nọt, thân hình mập mạp hơi cong xuống, dường như rất sợ Nhan Khê nói ra một chữ không.

Nhan Khê nhìn Tống Hải, giơ tay khoác cánh tay ông, cười nói: “Được ạ.”

“Vây là tốt rồi, vây là tốt rồi.” Tống Hải kích động đến mức thịt trên mặt đều run lên, “Về thăm nhà một chút xem còn thiếu cái gì, ngày mai bố cho người đi mua với con.”

Nhan Khê nghiêng đầu cười với Tống Hải: “Ngày mai bố không đi làm?”

“Đi làm sao quan trọng bằng con gái.” Tống Hải phóng khoáng mang theo vali, hận không thể đem vali của Nhan Khê vác lên vai của mình, bày ra bộ dạng mình rất nhiệt tình với con gái.

Chín năm trước ông trước mặt bạn thân li hôn với vợ, vợ trước rất thích nghệ thuật, mà ông dựng nghiệp bằng hai bàn tay trắng nên người đầy hơi tiền của một thương nhân, giá trị quan niệm giữa hai người càng lúc càng lớn, cuối cùng chỉ có thể duy trì đoạn hôn nhân hơn 10 năm, từ đó về sau vợ và con gái ở tại Hải Thành, ông ở Đế Đô.

Những năm này ông không tái hôn, vợ trước dường như đối với người đàn ông khác cũng không có hứng thú, cùng nhau trải qua sinh hoạt yên tĩnh không có can thiệp lẫn nhau. Tiếc nuối duy nhất của Tống Hải chính là không thể thường xuyên thấy con gái, thậm chí ngay cả tên của con gái từ Tống Nhan đổi thành Nhan Khê.

Hai năm trước vợ trước chết vì bệnh, con gái học đại học còn chưa tốt nghiệp, về sau lại phải xử lý tài sản mà vợ trước lưu lại, cho nên kéo dài suốt hai năm mới đến Đế Đô. Những năm này tuy ông và con gái thường xuyên giữ liên lạc, hai năm trước còn giúp chuyện tang lễ của vợ trước, nhưng thời gian cùng một chỗ với con gái cũng không nhiều lắm, ông thật lo lắng con gái đối với người bố này đã lạnh nhạt rồi.

Hiện tại gặp lại con gái chủ động khoác cánh tay ông, ông nặng 180 cân trong nháy mắt tựa như biến thành nặng 80 cân, cả người đều bay lên.

Sau khi hai bố con lên xe, Tống Hải từ trong tủ lạnh nhỏ lấy ra một chai nước, “Nhan Nhan, này.”

Nhan Khê thấy nhãn hiệu đồ uống, trong lòng vừa chua xót vừa ngọt ngào. Khi còn bé cô vô cùng yêu thích loại đồ uống này, khi đó điều kiện gia đình còn chưa như này, bố luôn cõng cô trên lưng đến cửa hàng gần tiểu khu để mua, không chê cô xài tiền bậy bạ.

Nháy mắt đã hơn 10 năm, đồ uống này đã sớm thay vô số lần đóng gói, mà ngay cả ông chủ cũng đã thay đổi, có thể bố cô vẫn còn nhớ rõ khẩu vị của cô. Không đành lòng nói cho bố biết cô đã sớm không uống loại đồ uống này, Nhan Khê uống liền vài ngụm, quay đầu thấy trên mặt bố quả nhiên có nụ cười thỏa mãn.

“Bên trong nhà ta còn có bể bơi, còn có một vườn hoa nhỏ, con muốn nuôi thú cưng, muốn hoa gì, muốn bơi lội đều được.” Tống Hải hơi ngại ngùng mà xoa tay, “Chỉ là trong nhà không có người, hơi quanh quẽ.”

Một mình ông sống, cũng không quá để tâm, cơm thường xuyên ăn ở ngoài, mà ngay cả ở cũng thường ở khách sạn, cho nên trong nhà ngoại trừ có công nhân đến quét dọn theo giờ, không có người khác nữa.

“Không sao, con về nhà là liền náo nhiệt.” Nhan Khê nhìn ngoài cửa xe từ từ phủ xuống bóng đêm, thở ra một hơi thật dài.

Chín năm rồi, Đé Đô dường như vẫn là cái Đé Đô kia, nhưng hình như cũng không phải tòa thành thị trong trí nhớ nữa rồi.

Tống Hải mua biệt thự cũng không lớn, thêm tầng hầm nữa thì có tổng cộng 3 tầng, tầng ba đắp lều hoa, lầu một có vườn hoa, gara có bể bơi, mặc dù không tính là trang trí của một nhà giàu có, nhưng tại nơi tắc đất tắc vàng như Đé Đô, cũng để cho vô số người hâm mộ rồi.

Nhan Khê đẩy cửa phòng của mình, bên trong gọn gàng tinh xảo, nhưng cái này rõ ràng không phải là phong cách thẩm mỹ của bố cô.

“Bố vốn cảm thấy tường màu hồng nhạt thì đẹp hơn, nhưng thư kí và trợ lí của bố đều nói, mấy người trẻ tuổi đều thích phong cách châu âu hiện đại, phong cách Bohemian gì đó, bố cũng không rõ phong cách này và những thứ kia có gì khác biệt, liền mời nhà thiết kế đến sửa sang,” Tống Hải mang vali tới chân tường, “Nếu con không thích, ngày mai bố lại để cho người tới trang trí lại.”

“Cảm ơn bố.” Nhan Khê quay người ôm lấy Tống Hải, “Con rất thích.”

“Thích là tốt rồi, thích là tốt rồi,” Tống Hải ở trong phòng vòng vo cười một hồi, nhớ tới con gái còn chưa ăn cơm, “Trước tiên con đi tắm thay quần áo đi, bố xuống nhà nấu cơm, lập tức xong.”

Nhìn thân hình béo mập của bố hấp tấp xuống lầu, Nhan Khê đi vào phòng, mở tủ quần áo ra xem xét, bên trong treo đủ loại váy, còn có giày, giày hơi xấu, nhưng Nhan Khê lại cười.

Khó trách mấy hôm trước bố gọi điện hỏi cô thích màu sắc kiểu dáng gì, hóa ra là vì cái này.

Ghi chú:

1. Tiểu Khê: nghĩa là dòng suối nhỏ.

Chương 2

Năm Đó Mà... Leo Lên Tường Rào Làm Cái Gì

Thấy con gái ăn hai bát cơm, Tống Hải vui vẻ hơn hờ nói: “Xem ra những năm này tài nấu nướng của bố không có đi xuống.”

Nhan Khê bỏ đĩa xuống, đứng dậy chuẩn bị thu thập bát đĩa, Tống Hải vội nói: “Tiểu cô nương, rửa chén cái gì chứ, hại da tay, lên lầu chơi đi.” Ông cầm lấy bát đĩa trong tay của Nhan Khê, đi về phòng bếp, vừa nhắc nhở tay của con gái rất tinh quý phải giữ gìn.

Nghe Tống Hải nhắc tới, Nhan Khê theo tới phòng bếp, cùng Tống Hải nói về việc nhà. Tống Hải nói công ty, nói bạn bè của mình, cuối cùng nói, “Con có muốn trước tiên đến công ty làm quen một chút với công việc không, sau này những thứ này đều là của con, cũng nên làm quen dần.”

“Bố, bố còn trẻ lắm,” Nhan Khê cười, “Đợi ngài đến 80 tuổi, lo lắng để con làm người kế nghiệp cũng không muộn.”

Được con gái nịnh nên mặt mày hơn hờ, Tống Hải đem bát vừa rửa bỏ vào tủ chén, nhìn mặt con gái nở nà thanh tú, trong nội tâm lập tức hào hứng cao ngất, con gái lớn lên ôn nhu yếu ớt, ông làm bố, phải kiếm thật nhiều tiền, mới có thể để cho con gái có nhiều thứ hơn.

Không thể chờ đợi được muốn con gái ăn bím, Tống Hải thấy Nhan Khê quả thực không có tâm tư đi đến công ty nhà mình làm bà hoàng, chỉ có thể biểu lộ chút mất mát, con gái muốn làm gì thì làm cái đó, ông làm bố vô cùng tận tâm, tuyệt đối sẽ không khoa chân múa tay.

Hai cha con nhiều năm không sống chung, nhưng không khí lại rất hòa hợp. Sáng hôm sau, Nhan Khê ngủ đến chín giờ mới tỉnh, hai cha con cầm thẻ đến tắt cả các cửa hàng lục soát, khí thế ngất trời.

Buổi chiều Tống Hải kiên trì muốn dẫn Nhan Khê đi mua đồ trang sức, lí do là con gái của Tống Hải, tuyệt đối không thể để con gái ăn mặc tủi thân được.

Một thân hàng hiệu, trên tay Tống Hải còn đeo đồng hồ kim cương hàng hiệu, vào cửa hàng đá quý, trên mặt viết ba chữ thật to “Coi tiền như rác”, đã được hướng dẫn viên nhiệt tình tiếp đãi.

“Nhan Nhan, nhìn trúng cái gì thì mua, đừng tiết kiệm thay bố.” Tống Hải nhận ly cà phê của nhân viên bung tới uống một ngụm, đem chén cà phê bỏ sang một bên, chỉ vào cái dây chuyền kim cương long lanh tỏa sáng nói: “Cái này đẹp này, Nhan Nhan con thử xem.”

Nhan Khê nhìn cái vòng cổ, vẻ mặt duy nhất là... Tránh.

Loại vòng cổ này, ngoại trừ nơi đặc thù, ai dám mang ra ngoài chứ?

“Bố, con không thích cái này,” đè xuống Tống Hải đang rục rịch túi tiền, Nhan Khê chọn một chiếc nhẫn được thiết kế đơn giản, “Con muốn cái này.”

“Thích thì mua.”

Nhan Khê biết ba hận không thể đem những tiếc nuối của những năm không ở chung, tất cả đều bù lại, cho nên mặc dù mẹ cô để cho cô rất nhiều trang sức, nhưng vẫn thuận theo ý của ba, tới nơi này chọn đồ trang sức.

Nhưng loại này nhìn một cái cũng rất có phong cách của cường hào, quả thật hơi khiêu chiến thẩm mỹ của cô.

“Ánh mắt của lệnh thiên kim thật tốt, đây là thiết kế tháng này của nhà thiết kế giỏi nhất công ty của chúng tôi, mới ra số lượng có hạn, cả nước chỉ có ba chiếc.” Nhân viên khoa trưng khen ngón tay Nhan Khê xinh đẹp, cùng với chiếc nhẫn rất xứng, một bên để cho trợ thủ mang chiếc nhẫn đến cho Nhan Khê thử.

Vừa mới bắt đầu cô ta còn tưởng đây là một vòng luẩn quẩn cha nuôi và con gái thường có của nhà hào phú, không ngờ lại là cha con ruột. Có lẽ bởi vì dáng hai người quá chênh lệch, để cho người khác loại trừ quan hệ người nhà của hai người, nhưng nhìn kĩ, khoe mắt và đuôi lông mày của hai người có vài phần tương tự, chỉ là người cha mặt béo, ngũ quan hơi biến dạng.

Đối với Tống Hải mà nói, khen Nhan Khê so với khen ông còn có hiệu quả hơn, cho nên cuối cùng ông còn mua thêm cho Nhan Khê một đôi hoa tai, nhân viên quay đầu khoa trưng đem Nhan Khê trở thành tiểu tiên nữ, chớp mắt trợ thủ mang theo hào quang các loại.

Nhan Khê nghe xong trên mặt nóng lên, quay đầu nhìn bên cạnh, hi vọng vị nhân viên này đừng khoa trưng nữa.

“Nguyên tiên sinh, đây là dây chuyền ngài đặt, xin hỏi ngài có chỗ nào không hài lòng không à?” Quản lí lấy từ hòm sắt ra một hộp gấm, hai tay nhẹ nhàng đưa tới trước mặt Nguyên Dịch.

Nguyên Dịch mở hộp ra nhìn, khẽ gật đầu: “Rất tốt.”

Quản lí thở ra một hơi, đem giấy chứng nhận đưa cho người trợ lí bên cạnh Nguyên Dịch, “Tại đây chúng tôi còn có style đồ trang sức mới của tháng này, nếu Nguyên tiên sinh cần, tôi có thể lấy ra cho ngài lựa chọn.”

“Không cần,” Nguyên Dịch đứng lên, “Mẹ tôi từ trước đến nay yêu thích công ty, nếu các người có kiểu thiết kế mới, có thể đưa sách tuyên truyền cho mẹ tôi, để bà ấy chọn.”

“Nguyên phu nhân có thể thích tác phẩm của cửa hàng chúng tôi, đúng là vinh hạnh của cửa hàng, hôm nay cửa hàng liên phái chuyên gia đưa qua cho Nguyên phu nhân.” Nội tâm quản lí mừng như điên, đứng dậy đưa Nguyên Dịch ra phòng khách quý, lúc đi ngang qua đại sảnh, gặp một người đàn ông trung niên thân hình mập mạp trong tay cầm hai ba túi trang sức, tay kia còn kéo theo một cô gái trẻ xinh đẹp. Cô gái thoạt nhìn rất vâng lời, bộ dạng yếu ớt yêu kiều,

hiển nhiên người đàn ông bên cạnh rất coi trọng cô, còn khích lệ bảo cô chọn thêm mấy thứ nữa.

Quản lí sớm đã nhìn quen các loại già trẻ phối hợp, đẹp xấu phối hợp, đối với loại chuyện này đã sớm tập thành thói quen, hần tự tay làm một động tác mới: “Nguyên tiên sinh, mời bên này.”

Nguyên Dịch đi ở phía trước hơi dừng bước, ánh mắt của anh đảo qua đôi nam nữ cách đó không xa, quay đầu đi nhanh ra ngoài.

Trợ lí bước nhanh theo.

“Nguyên tiên sinh, mời đi thông thả.” Quản lí chào xong, quay người nhìn thấy người đàn ông béo và cô gái trẻ tuổi đi về phía cửa.

“Bố, bố dễ bị người ta lừa như vậy, công ty làm sao có thể phát lên?” Nhan Khê nhìn túi trong tay Tống Hải, đây đều là tiền nha.

Từ nhỏ đến lớn cô đều không trải qua thời gian khổ cực, mà ngay cả khi còn bé điều kiện trong nhà không tốt, bố mẹ cũng vô cùng nuông chiều cô. Về sau cô cùng mẹ đi thành phố biển, mẹ mở một hành lang triển lãm tranh, làm ăn rất tốt, thậm chí danh tiếng trong giới hội họa cũng nổi lên, cho nên điều kiện kinh tế của mẹ rất tốt, cộng thêm mỗi tháng bố cho cô không ít tiền, cô chưa từng vì tiền mà khổ.

Không rầu rĩ vì tiền, không có nghĩa là cô thích xài tiền bậy bạ.

“Cái cô nhân viên kia rất tinh mắt, bán đồ rất đẹp, mua nhiều thêm vài món cũng không sao.” Tống Hải cười ha ha mở cửa xe, để cho Nhan Khê ngồi về sau, mình mới đi theo ngồi vào, “Ngày mai bố có họp ở công ty, con ở Bắc Kinh có quen biết bạn bè gì không, nếu không bố xếp một trợ lí đi dạo phố cùng con.”

“Không cần đâu, ngày mai con có hẹn với bạn cùng đi ăn cơm rồi ạ.” Nhan Khê giải thích, “Hồi đại học con có hai người bạn, sau khi tốt nghiệp tới công tác ở Đé Đô, nghe thấy con đến Đé Đô, đã sớm hẹn gặp mặt, bố yên tâm đi, con không nhầm chán đâu.”

“Vậy là tốt rồi,” Tống Hải yên lòng, “Còn nữa trước kia bạn học cấp hai của con, nếu có quan hệ tốt, cũng có thể liên hệ.”

“Đó đều là chuyện nhiều năm trước, làm sao có cách liên lạc,” 15 tuổi cô rời Đé Đô, khi đó cô vừa học nửa năm lớp 10, bây giờ gần chín năm trôi qua, cho dù có mấy bạn bè tốt, nhiều năm như vậy tình cảm đã sớm phai nhạt.

Cô ở Hải Thành học nghiên cứu sinh một môn bình thường, bây giờ học xong, trong lúc nhất thời cũng không biết nên làm gì cho tốt.

Sau khi về đến nhà, Nhan Khê đóng cửa phòng, đem tay đưa vào cổ áo, kéo một cái, đem áo lót từ cổ kéo ra ngoài ném lên giường, đi về phía cái ghế ngồi xuống, mở máy tính ra.

Đăng nhập thông tin software xong, âm thanh nhắc nhở tin tức kêu không ngừng, cô đeo tai nghe, ùng ùng đánh chữ.

Cô là một tay vẽ nghiệp dư, có đôi khi sẽ vẽ một ít truyện tranh post lên Weibo, nhưng có lẽ bởi vì nhiều người trong cuộc sống thực có áp lực rất lớn, trình độ vẽ manga của cô không tính là chuyên nghiệp, nhưng lại khá được hoan nghênh, Weibo không chỉ có gần một triệu người hâm mộ, trước đó vài ngày còn cùng nhà xuất bản kí hợp đồng, mỗi ngày biên tập đều thúc giục cô giao bản thảo.

Trước đó đem một vài đoạn ngắn vừa mới vẽ post lên trên mạng, Nhan Khê không thấy biên tập thúc giục bản thảo nội dung gì, liền mở trò chơi Khách Hộ Đoàn ra, cùng người trong trò chơi xưng huynh gọi đệ, chạy đến vùng thôn quê đuổi giết đối thủ.

Rất nhanh trên thế giới truyền đến tiếng chửi.

“Người mới là nhân yêu (chỉ những người con trai nhưng chơi trò chơi lại giả thành nữ), tỷ tỷ ta là con gái đấy!” Bóc một cây kẹo que nhét vào miệng, Nhan Khê ở Thương Thành mua con dấu theo dõi, tiếp tục đuổi giết người mắng cô.

Đóng trò chơi lại, Nhan Khê mới nhớ tới bản thân còn chưa tẩy trang, liền chạy đến phòng vệ sinh rửa mặt cho sạch sẽ, đắp một cái mặt nạ rồi bắt đầu lướt Weibo.

Cách lúc cô post một đoạn manga ngắn đã hơn một giờ, Weibo đã phát qua 5 6 trăm cái, bình luận đến 2 3 nghìn cái, bên trong phần lớn là gào gào, cũng có mấy cái phê bình cô trình độ không tốt, nhưng bị nhóm fans nào tàn của cô đẩy cho trở về.

Đọc mấy cái bình luận đứng đầu, Nhan Khê dùng chế độ loa ngoài gọi điện cho bạn tốt Đào Như.

“Đại Hà!” Rất nhanh điện thoại được tiếp, Đào Như lớn tiếng nói, “Rốt cuộc mày cũng gọi điện cho tao rồi, chị đây thiếu chút nữa là nghĩ mày bị mất tích đấy.”

“Mất tích cái gì,” Nhan Khê kéo mặt nạ ra, nhẹ nhàng vỗ mặt, “Ngày mai đi ăn cơm đi, mày mời khách.”

“Mày đến Đê Đô rồi hả?” Giọng của Đào Như mang theo vài phần vui mừng, “Được rồi, đúng lúc ngày mai tao nghỉ, gọi thêm Dương Mẫn, ba người chúng ta tụ họp một phen.”

Hai người nói chuyện một lúc, Đào Như do dự một chút, “Mày định ở lại Đê Đô để phát triển công việc hả?”

“Ừ,” Nhan Khê dùng tay rút lấy túi giấy, đến phòng vệ sinh rửa sạch mặt mũi và tay, “Mẹ tao mất rồi, tao về Đê Đô làm việc, còn có thể giúp bố tao nữa.”

“Vây cũng tốt, về sau chúng ta lại có cơ hội gặp mặt nhiều hơn rồi.” Đào Như không muốn Nhan Khê nói đến chuyện buồn của mình, cho nên chuyển hướng đề tài, hai người trò chuyện một lát rồi mới cúp điện thoại.

Rạng sáng ngày hôm sau, lúc Nhan Khê tỉnh lại, Tống Hải đã không còn ở nhà, trên bàn có để bữa sáng ông vừa làm xong.

Nhan Khê ăn sáng xong, lên tầng đổi một bộ quần áo, sau khi trang điểm xong mới ra khỏi nhà.

Trong gara đỗ một chiếc xe Coupe màu đỏ, là Tống Hải cố ý chuẩn bị cho con gái, Nhan Khê mở cửa xe ngồi lên, độ cao của ghế dựa vừa vặn thích hợp, lái cũng rất thuận tay.

Có thể thấy được Tống Hải chuẩn bị chiếc xe này đã tốn rất nhiều công sức.

Mặc dù ba người bạn tốt đã hơn một năm không gặp, nhưng sau khi ngồi chung một chỗ, một chút mất tự nhiên cũng không có, giống như ba người họ chưa từng chia lìa.

“Ê, chúng mày nhìn cái này xem,” Dương Mẫn đưa di động vào chính giữa.

Nhan Khê dướn cổ lên xem, là một tập hợp gần 20 thanh thiếu niên lưu hành dáng vẻ văn chương.

Trong đó có một tấm có tạo hình rất lạ, tóc nhuộm giống như đèn xanh đèn đỏ của cột đèn giao thông, tóc dài thẳng tắp, tạo hình này khiến cho người khác liếc nhìn một cái liền không thể quên được.

“Mười năm trước, trường học của chúng ta có một ít thiếu niên bất lương yêu thích loại phong cách này,” Nhan Khê chỉ vào màn hình di động, “Trước kia ở trường cấp ba của tao có một đứa học sinh cá biệt, nhuộm tóc một chỗ xanh một chỗ đỏ, tao leo lên tường liền nhìn thấy.”

“Sau đó thì sao?” Đào Như cảm thấy hứng thú hỏi, năm đó lưu lại loại học sinh dám có kiểu tóc này, phần lớn học sinh khác đều không dám chọc vào.

“Sau đó, cũng không có sau đó,” Nhan Khê một tay chống cằm, nhớ lại năm xa xôi đó, “Tao còn chưa nói gì, liền có hai ông thầy đi tới, quát hấn đừng có bắt nạt tao, cho đến khi tao đi xa, hấn vẫn còn bị hai ông thầy đó vây quanh.”

Dương Mẫn và Đào Như nhìn khuôn mặt vừa vô tội vừa mềm yếu của Nhan Khê, lại không phản bác được lời nào.

“Năm đó mày... Leo lên tường rào làm cái gì?”

“Đương nhiên là trốn học rồi.” Nhan Khê hùng hồn trả lời.

Ghi chú:

1. Đại Hà là cách gọi thân mật của Đào Như với Nhan Khê, nghĩa là “sông lớn” trái nghĩa với tên mọi người hay gọi Nhan Khê là Tiểu Khê (suối nhỏ).

Chương 3

Tuổi Còn Nhỏ Mà Không Lo Học Hành Cho Tốt, Yêu Đương Sớm Cái Gì?!

“VẬY sau đó mày có trốn học thành công không?” Đào Như nhìn Nhan Khê chân yếu tay mềm, thật sự không thể nào tưởng tượng được, cô dựa vào cái gì mà leo được qua tường.

“Không.” Nhan Khê lắc đầu, hôm đó là ngày bố mẹ cô làm thủ tục ly hôn, cô muốn đi ngăn cản bọn họ lại. Khi đó cô không hiểu chuyện, chỉ cảm thấy chuyện cha mẹ ly hôn là không thể nào chấp nhận được, nhưng lại hoàn toàn không nghĩ tới, hôn nhân không có tình yêu, đối với hai bên vợ chồng đều là tra tấn cả. Cho nên ngày đó cô leo tường không thành công, có lẽ cũng là một chuyện tốt.

Thấy Nhan Khê hình như cũng không muốn nói thêm về chuyện năm ấy, Đào Như cũng không hỏi nhiều thêm nữa, quay đầu nói về các loại tin đồn giải trí.

Dương Mẫn đi làm ở một nhà mạng truyền thông, biết nhiều tin đồn hơn so với Đào Như và Nhan Khê, nói tới tin đồn của một số tiểu thụy tươ trong showbiz, làm cho Nhan Khê nghe rất nóng nhiệt.

“Đại Hà, tướng mạo này của mày mà đi casting nữ chính của phim khổ vì tình, ngược lại rất thích hợp đấy.” Dương Mẫn liếc nhìn Nhan Khê, “Chỉ là tính cách không quá thích hợp mà thôi.”

“Chính là cái loại, chồng ngoại tình hoặc là rảnh rỗi chơi bời lêu lổng, còn phải nhẫn nhục chịu khó chăm sóc người nhà cực phẩm của hắn ta, dạy dỗ con gái, tạo phúc cho tất cả mọi người, tra tấn chính mình, mấy năm sau để cho con gái vứt bỏ thành kiến với bố, cuối cùng cả nhà nữ chính đều đoàn viên đấy á?” Nhan Khê một hơi tổng kết ra sự tinh túy của nữ chính trong phim khổ vì tình, ngửa mặt lên trần nhà mở mắt xem thường, “Tao cũng chẳng phải là loại đầu óc có bệnh.”

“Xem ra mày đối với loại phim này giải nghĩa rất nhanh nha,” Dương Mẫn bị cách tổng kết của Nhan Khê làm cho chọc cười, “Theo như thói quen của mày, khả năng sẽ đem nữ chính tiểu bạch diễn thành nữ phụ độc ác mắt, cuối cùng tập cuối nữ chính bị vạch trần các loại tâm cơ.”

“Mày đánh giá nó quá cao,” Đào Như nhướn mày, “Nếu nó có loại đức hạnh này, cũng chỉ có thể dựa vào mặt mà lừa gạt người, chỉ số thông minh thì hơi lo lắng một chút, nhiều nhất cũng chỉ là cái bia đỡ đạn.”

“Này, chúng mày đủ rồi nhá,” Nhan Khê gật đầu một cái xuống bàn, “Chúng ta đã hơn một năm không gặp, chúng mày thấy tao không đến ôm nhau nhiệt

tình thì thôi, còn tới dè bủ tao, có loại khuê mật (bạn thân của con gái thường gọi là khuê mật) như chúng mày sao?”

“Đừng bao giờ dùng từ khuê mật này để hình dung bọn tao,” Dương Mẫn cự tuyệt lia lịa, “Bây giờ từ khuê mật này, ở trên mạng đều bị bôi đen thành cặn bã rồi.” Cũng không biết bắt đầu từ lúc nào, ở diễn đàn trên mạng bắt đầu lưu hành các loại bài viết “Tôi bái phục cực phẩm khuê mật kia”, “Khuê mật làm người thứ ba giữa tôi và bạn trai”, giống như giữa con gái với nhau không có tình hữu nghị thực sự, cùng một chỗ chính là ganh đua so sánh với nhau, dường như không nhìn được người khác tốt hơn mình.

Mới nói đến đây, chợt nghe thấy một tràng pháo tay cách đó không xa.

Ba người đồng loạt quay đầu lại, liền thấy một người phụ nữ có mái tóc dài hất ly cafe vào một người phụ nữ tóc ngắn.

“Không nghĩ đến mày lại là người như vậy, mấy năm nay tao thực sự là bị mù mắt!”

Nhan Khê ngưng ngưng thu hồi ánh mắt, nghiêng đầu nhìn Dương Mẫn, Dương Mẫn ho khan một tiếng, cúi đầu yên lặng uống cafe.

Cãi vãi cách đó không xa, rất dễ truyền tới tai của ba người, có lẽ là người phụ nữ tóc ngắn cướp bạn trai của người phụ nữ tóc dài, mà hai người này lại là bạn tốt nhiều năm.

Sau khi người phụ nữ tóc dài cãi vãi xong, một bên lau nước mắt một bên đi ra ngoài, cô ta quá mức kích động, không cẩn thận đụng phải góc bàn, ngã xuống đất.

Nhan Khê đem chân thu trở về, muốn đi đỡ người phụ nữ ngã ở trước mặt mình, lại sợ đối phương sẽ càng ngưng ngưng, do dự một chút, vẫn giơ tay ra đỡ đối phương lên.

“Cám ơn.” Người phụ nữ tóc dài rất nhanh từ trên mặt đất bò dậy, cô ta ngẩng đầu nhìn thấy mặt của Nhan Khê, sắc mặt có chút biến đổi, nhanh chóng nói cảm ơn lần nữa, rồi cúi đầu vội vàng rời khỏi quán cafe.

Sau khi người phụ nữ tóc dài rời đi, người phụ nữ tóc ngắn cũng đứng dậy đi ra ngoài, cô ta đi qua bàn của Nhan Khê, đột nhiên ngưng bước chân.

“Tổng Nhan?”

Nhan Khê không ngờ đến, cô chỉ là một người qua đường vô tội, tại sao cũng có thể dính dáng đến người trong cuộc được?

Cô cẩn thận nhìn người phụ nữ tóc ngắn này, trong đầu một chút ấn tượng cũng không có.

“Nhiều năm không gặp như vậy, cô vẫn có dáng vẻ như này.” Ngữ khí của người phụ nữ tóc ngắn hơi kì quái, dường như không coi trọng hình dáng yếu ớt

này của Nhan Khê, hay là bởi vì hai người từng quen biết, cô ta nói xong lời này, liền quay người rời đi.

Nhan Khê sững sờ nhìn bóng lưng của cô ta, thật lâu sau mới hoàn hồn lại: “Tao làm sao, trêu chọc xong liền bỏ chạy, nhìn tao dễ bắt nạt lắm phải không?”

“Mày quen à?” Đào Như và Dương Mẫn cũng cảm thấy việc này có chút không hiểu.

Nhan Khê lắc đầu: “Không có ấn tượng.”

“Có lẽ là bạn học tiểu học, bạn học cấp hai chẳng?” Dương Mẫn nhớ Nhan Khê từng nói qua với bọn cô, cô ấy là học kì hai của lớp mười mới chuyển từ Đé Đô đến trường của Hải Thị.

“Nhiều năm như vậy, tướng mạo trước kia của bạn học phần lớn đều thay đổi, làm sao tao nhớ được.” Nhan Khê buông ly cafe, “Được rồi, dù sao cũng không quan trọng, còn không bằng đi dạo phố mua cái gì đó thú vị.”

“Mày đúng là lười hoạt động não,” Đào Như đã sớm nhìn thấu bản tính của Nhan Khê, “Đi thôi, tao mới phát lương không lâu, đúng lúc trong tay có tiền.”

Con gái có quan hệ thân mật chơi cùng nhau, không đi mua đồ, không đi ăn đồ ăn ngon, không tìm tin đồn để nói chuyện, cũng không ngại nói với nhau là bạn tốt. Ba người đi giày cao gót, xách túi từ cửa hàng tổng hợp đi ra, lại đi tới phố đồ ăn ăn tới lúc bụng căng tròn, mới nhớ tới chuyện ăn thì dễ dàng nhưng chuyện giảm cân thì rất khó.

“Nhan Đại Hà, dạ dày của mày là động không có đáy à?” Đào Như xoa xoa cái bụng nhỏ của mình, mắt lại nhìn bụng dưới bằng phẳng của Nhan Khê, rốt cuộc không nhịn được mà chọc mấy cái trên bụng của cô, “Thời gian không còn sớm, tao cũng phải về, ngày mai còn phải tới công ty quẹt thẻ đi làm. Cấp trên của tao là lão già rất nghiêm khắc, nếu như đến trễ, chuyên cần tháng này của tao coi như đổ sông rồi.”

“Chúng mày ở đâu, tao đưa về.” Nhan Khê nhìn thời gian, “Dù sao tao cũng không cần đi làm.”

“Mày mua xe rồi hả?” Dương Mẫn hiếu kì hỏi.

“Bố tao mua đấy.” Nhan Khê cười đến cong cả mi mắt, “Bây giờ tao cũng coi như là con già giàu ăn bám bố rồi.”

“Tao đi, Nhan Đại Hà mày đúng là không biết xấu hổ, phú nhị đại (người giàu có ở thế hệ thứ hai) mà không biết xấu hổ lại để tao mời khách, lương tâm của mày đâu!” Đào Như nhướn mày, ra vẻ tức tối nói, “Lần sau mày phải mời khách.”

“Đúng, hơn nữa còn phải là bít tết bò cao cấp nhất, tôm biển châu Úc, tổ yến nhân sâm tất cả tao đều muốn,” Dương Mẫn bổ sung nói, “Ăn một phần, còn phải mang đi một phần!”

Nhan Khê cười hì hì cùng hai người đi tới chỗ gửi đồ để lấy đồ, rồi mang hai người đến gần bãi đậu xe, sau khi hai người bạn thấy xe của cô, cô lại bị bạn bè thu thập thêm một bữa ăn nữa.

Chỗ ở của Dương Mẫn tương đối gần, Nhan Khê đưa Dương Mẫn về trước, rồi sau đó đến Đào Như.

“Đại Hà,” Sau khi Đào Như xuống xe, có chút do dự liếc nhìn Nhan Khê, “Mày thực sự muốn định cư ở Đé Đô?”

“Đúng vậy,” Nhan Khê nở nụ cười, “Mày thì sao, chuẩn bị một mực ở lại Đé Đô phát triển sao?”

“Đương nhiên, tao là nhân viên của tổng công ty Trường Phong, bao nhiêu người đang chen chúc còn không vào được,” Đào Như nói tiếp, “Nói không chừng vài năm nữa tao bắt tay vào cuộc sống cao điểm, cưới một chàng đẹp trai giàu có.”

“Đến lúc đó nhớ để tao ôm một bắp đùi nha,” Nhan Khê cười khúc khích, “Vậy mày nghĩ sớm đi, tao không quấy rầy mày.”

“Ừ,” Đào Như vẫy tay với cô, đi mấy bước, xoay người lại thấy chiếc Coupe đồ lưu loát chạy, trong ngõ lại không phải rộng, cười một tiếng.

Nhan Khê về đến nhà phát hiện Tống Hải còn chưa về, vì vậy nấu một nồi cháo thịt nhỏ, nếu như Tống Hải ở bên ngoài uống rượu hoặc chưa ăn cơm, cũng có thể làm ấm dạ dày.

Dùng di động đăng kí phần mềm trò chuyện, biên tập thúc giục bản thảo nhảy tới nhảy lui, cô thở dài, trả lời lại đối phương.

Tiểu Khê lưu (dòng suối nhỏ chảy): năm ngày sau nhất định giao bản thảo, không giao thì em sẽ béo lên mười cân.

Cô tưởng đối phương không online, nào ngờ chưa được một phút, tin của đối phương liền vèo vèo truyền tới.

Minh Minh: Chị lớn của tôi ơi, rốt cuộc em cũng online rồi.

Nhan Khê thấy tin nhắn không ngừng gửi đến, tất cả đều liên quan tới tuyên truyền, liên quan tới trang bìa, thậm chí còn có dự thảo thiết kế xung quanh. Chuyên ngành đại học của cô và phương tiện truyền thông miễn cưỡng có chút liên quan, cho nên cũng hiểu được chút ít.

Cùng biên tập bàn bạc một chút về tuyên truyền sách, Nhan Khê tắt trang nói chuyện, mở Weibo ra, liền thấy trong thư riêng có mấy công ty tìm cô để giúp quảng cáo sản phẩm, cô tắt tin nhắn riêng, không ngó ngang gì tới đối phương nữa.

Nhìn một cái liền thấy không phải là công ty đứng đắn gì, cô lại không thiếu tiền, không thể làm cái chuyện nói giáo cho giặc này được.

Mặc dù Weibo của cô chỉ có gần một triệu fans, nhưng đều là fans tự tới, không phải là bỏ tiền ra mua, cho nên trong mắt của một số giám đốc marketing, còn có chút ít giá trị. Gần đây không chỉ có doanh nhân tìm cô, thậm chí còn có ba bốn ban nhạc của showbiz tìm cô, để cho cô lăng xê giúp một số bài hát.

Lúc không có chuyện gì làm, cô thích nghe tin đồn, nhưng cô lại không thích tham dự vào mấy cái tin đồn đó, cũng không có ý định lôi kéo tin đồn gì, cho nên lạnh lùng từ chối.

Lướt Weibo một lúc, đầu Weibo của cô xuất hiện một nữ nghệ sĩ đang rất nổi.

Nhìn như là một bài bình luận, nhưng thực tế trong lời nói đều nói nữ nghệ sĩ đang nổi này có bối cảnh lớn bao nhiêu, cũng có quan hệ với cả nhì công tử của tập đoàn nổi tiếng Trường Phong.

Tập đoàn Trường Phong là một doanh nghiệp lớn nổi tiếng ở trong nước, gần như là không người nào mà không biết không người nào mà không hiểu, chỉ cần diễn viên nam hoặc cô gái nào đó có quan hệ với loại công tử nhà giàu này, đều có thể lên không ít các trang bìa. Đều dùng chút ít thủ đoạn để truyền thông, hò hét người qua đường biết chút ít là tốt rồi, hơi hiểu chút thôi cũng được, đều là đang xem chuyện cười.

Nhưng người ta là nữ nghệ sĩ đây, đều sẽ nghĩ hết mọi biện pháp để truyền thông lăng xê, càng tranh thủ được nhiều tài nguyên hơn, cô chỉ vừa mới tốt nghiệp nghiên cứu sinh, lại ở nhà không có việc gì làm, ngoại trừ chơi game thì lại lướt Weibo, có phải hơi tẻ nhạt hay không?

Mặc dù cô là phú nhị đại, thì cũng muốn làm một phú nhị đại có lí tưởng.

Không bằng trước mắt mình đặt ra một mục tiêu nhỏ, tìm một công việc để làm?

Nhan Khê ở nhà chờ vài ngày, vẽ các bản thảo còn thiếu đem giao cho biên tập đang ngày ngày thúc giục, sau đó vui mừng dường như ở trong trò chơi hành hạ được tên kẻ thù nào đó, cả người sáng khoái mà tắt game, bắt đầu lướt Weibo.

Ở trên Weibo cô thấy một cái video rất hấp dẫn, bên trong có hai cô gái đang mắng nhau, làm cho vô số người qua đường dừng lại xem.

Hai cô gái này có chút quen mắt, lần trước lúc cô tụ tập bạn bè, từng thấy qua ở quán cafe.

Trong video hai người vẫn còn đang cãi vã, thỉnh thoảng lại văng vài câu thô tục ra.

“Mày mắng tao đê tiện, vậy mày so với tao thì tốt hơn chỗ nào? Lúc học lớp 10, lúc cậu hotboy nhờ mày đưa thư tình cho Tống Nhan, mày vụng trộm đem thư tình ném vào nhà vệ sinh, mày tưởng tao không biết chuyện này à!”

Nhan Khê: ...

Lúng túng, hai người này mắng nhau nhiệt tình ở trên video, lại không quên để cho cô cùng trúng một phát súng à?

Lớp 10 thì mới có mấy tuổi?

Còn nhỏ tuổi mà không chịu lo học hành, yêu đương sớm cái gì chứ?!

Chương 4

Loại Hành Vi Bây Giờ Của Chúng Ta, Có Phải Gọi Là Ôm Đùi Hay Không?

Nhan Khê thấy bình luận ở phía dưới có vô số người đau khổ chuyện hotboy và Tống Nhan, cô vô cùng vui mừng khi mình đã sớm sửa lại tên, mặc dù cô muốn tìm một chút sự nghiệp để thành công, nhưng tuyệt đối không muốn mượn cái hiện trường cãi nhau này để nổi danh.

Tắt video, Nhan Khê cố gắng nhớ lại xem hotboy năm đó của trường là ai, nghĩ cả nửa ngày cũng không có chút ấn tượng nào. Chỉ nhớ là, chàng hotboy này hình như vô cùng có tài hoa, ở tạp chí của trường có nói một bài thơ, nữ sinh trong giờ ra chơi thỉnh thoảng sẽ nói hotboy thế này hotboy thế kia. Nhưng cũng chỉ vền vền như vậy, tinh lực của mọi người chủ yếu dồn hết lên việc học, dù hotboy có dễ nhìn đi nữa, cũng không bằng sức hấp dẫn của kì thi đại học.

Sáng sớm hôm sau, Dương Mẫn đang đi làm ở công ty truyền thông liên gọi điện cho cô, nói chuyện chính là về cái video hấp dẫn này.

“Đại Hà, Tống Nhan ở trong miệng hai người kia, không phải là mày đây chứ?” Bên kia điện thoại, Dương Mẫn cười nhần tâm, “Lần trước tao nói sai rồi, mày không nên đi diễn nữ chính của phim khổ tình, hẳn là nên đi diễn Mary Sue, chỉ là tướng mạo hơi kém một chút.”

“Cút cút cút,” Nhan Khê mở loa ngoài, đem bàn phím gỗ cật lực, “Tao đang bận rộn đây này.”

“Bận rộn cái gì, đánh phỏ bản à?”

“Ừ.”

“Phụ nhị đại độc ác,” Dương Mẫn ở bên kia hậm mộ ghen tị, “Mày ngày ngày ở nhà không nhàm chán à, không bằng tìm việc mà làm.” Trong lòng cô ấy biết rõ, dùng tướng mạo và năng lực của Nhan Khê, muốn tìm một công việc hợp ý cũng không phải quá khó.

Một chiều liền đem kẻ thù đến điểm phục sinh, Nhan Khê thoát khỏi trò chơi, “Tao cũng có ý này, nhưng gần đây tao có hợp tác với một nhà xuất bản nhưng chưa hoàn thành bản thảo, tạm thời công việc không thể gấp.”

Dương Mẫn biết chuyện Nhan Khê ở trên mạng đăng truyện manga: “Manga kia đều là tâm huyết của mày, bây giờ sức nóng của mày lại đang cao, cũng có thể thử phát triển cái này.”

“Sở thích thì còn được, chứ ăn chén cơm này tao vẫn hơi chột dạ, trước tiên đem xử lí chuyện này đã, nếu thực sự không được tao còn có thể về nhà ăn bám.” Trong lòng Nhan Khê hiểu, mặc dù mẹ cô ở trong giới thư họa có chút tên tuổi, nhưng cô là con gái bà, không thể kế thừa được tài năng là linh khí của thế hệ trước. Lúc đó mẹ cô cố ý bồi dưỡng tế bào nghệ thuật của cô, nhưng cô thực sự không phải người phù hợp, liền buông tha.

“Tao còn tưởng mày sẽ nói, mày muốn tự do, mày không muốn bị loại trời buộc của công ty trong nhà này.” Dương Mẫn đã sớm quen tính không biết xấu hổ của Nhan Khê, “Được rồi, có chuyện gì thì gọi cho tao, lão đại muốn đi qua đây để kiểm tra, tao cúp trước.”

Nhan Khê cúp điện thoại, nhìn màn hình di động tối đen mà ngẩn người, hai người bạn tốt này của cô hay gọi điện cho cô, chỉ sợ là lo cô một mình ở đây sẽ nhàm chán. Ở trong tưởng tượng của người bình thường, cô luôn đi theo mẹ, sau khi mẹ mất thì trở lại bên cạnh bố, bố thì còn có công ty của ông, nói không chừng đối với đứa con gái nhiều năm không gặp này đã không còn quan tâm nữa, thậm chí ngay cả ngày cũng không thấy mặt mũi đâu cả.

Những lo lắng của bạn cô đều biết cả, nhưng cho dù cô nói bố cô đối với cô rất tốt, bọn họ cũng nhất định không tin, nói không chừng còn nghĩ cô đang miễn cưỡng cười vui.

Loại hiểu lầm này, quả thực không thể giải thích rõ ràng được.

“Nhan Nhan, nhanh xuống ăn cơm đi con.” Tống Hải ở dưới nhà hò lên, “Bố nấu món canh mà con thích đây này.”

“Con xuống đây.” Đi dép vào, Nhan Khê mặc áo ngủ, tóc tai bù xù đi xuống dưới nhà.

Sau khi ăn cơm xong, Tống Hải nhìn sắc mặt của con gái: “Nhan Nhan, ngày kia con có bận gì không?”

“Ngày kia ạ?” Nhan Khê lắc đầu, “Không có, bố có chuyện gì sao ạ?”

“Là như này, ngày kia là sinh nhật vợ của một người có tiếng trong giới kinh doanh, mấy năm nay bố lẫn lộn cũng có ít quan hệ, đã nhận được một cái thiệp mời đi dự tiệc, nếu như con không bận, có thể cùng bố tham gia góp vui, biết thêm được mấy người bạn cùng tuổi.”

Nhan Khê vốn là sảng sốt một chút, sau đó lập tức gật đầu nói: “Vâng ạ.”

Tống Hải đã sớm muốn đi cùng với đứa con gái xinh đẹp của mình, thấy Nhan Khê gật đầu, nhất thời cười không thấy mặt trời đâu, “Đến lúc đó không cần quá căng thẳng, nên ăn thì ăn, nên uống thì uống, có chuyện gì thì tìm bố.”

Loại trường hợp quan trọng như này, không phải nên nhắc nhở cô cẩn thận lời nói và việc làm sao?

Nhan Khê im lặng nhìn bố, khó trách mẹ cô kiên trì muốn mang cô theo, đại khái là sợ bố cô sẽ dạy cô thành đứa trẻ không phép tắc.

Hôm sau trợ lý của Tống Hải đưa đến mấy bộ lễ phục và phụ kiện, chỉ là màu sắc không phải đồ thẩm thì cũng là tím đậm, mặc dù rất hoa lệ, nhưng lại không phù hợp với tuổi của cô. Nhan Khê đối với phong cách thẩm mỹ của bố đã hoàn toàn tuyệt vọng rồi, cuối cùng cô tự mình chọn một bộ lễ phục cải tiến thành lễ phục ngắn, thậm chí còn chọn giúp Tống Hải một bộ âu phục và đồ phối hợp.

Thấy con gái không quá thích lễ phục mà mình chọn, Tống Hải có chút mất mát, nhưng thấy con gái còn cố ý chọn quần áo cho mình, ông lại cao hứng trở lại.

Vì không muốn mất mát, hai bố con cô đi đến khách sạn bằng chiếc ô tô xa hoa nhất, ngẩng đầu ưỡn ngực mà đi vào khách sạn.

“Bố, bố có quen với chủ tịch tập đoàn Trường Phong sao?”

“Không quen.” Tống Hải thành thực lắc đầu, “Công ty của chúng ta chỉ hợp tác qua với một chi nhánh của ông ta, bố cùng với mấy người ở đây có quen biết, cho nên mới lấy được tấm thiệp mời này.”

Nhan Khê im lặng một lát: “Hành vi bây giờ của chúng ta, có phải gọi là ôm đùi hay không?”

“Nha đầu ngốc lại suy nghĩ vớ vẩn cái gì vậy,“ Tống Hải cười hì hì, mặt béo ục ịch như quả bí đỏ, “Chúng ta làm sao có khả năng ôm đến bắp đùi của chủ tịch Trường Phong được, chúng ta đây chỉ có thể coi là đến góp vui thôi.”

“Cũng đúng.” Nhan Khê nghĩ, nhà bọn họ nhìn như là có tiền, nhưng trên thực tế ở cái khu vực Đê Đô này, không tính là gì cả, lần này có thể tham gia tiệc sinh nhật của Nguyên phu nhân, cũng đủ để thôi họ lên mấy tháng rồi.

Đến địa điểm tiệc, Nhan Khê ôm lấy cánh tay của Tống Hải mà đi vào sân khấu, chỗ này người đến người đi, có rất nhiều khách mời đã đến rồi, trong đó nam nữ đi lại, giống như là chỗ danh lợi chói mắt, Nhan Khê nắm chặt túi xách, mắt nhìn Tống Hải không nói chuyện.

Tống Hải vỗ nhẹ cánh tay cô, đi về phía trước mấy bước, liền có người quen đến chào hỏi.

“Lão Tống, cô bé này là?” Người đến toàn thân mặc đồ tây đi giày da, trên mặt có ý cười vô cùng thân thiết, ánh mắt nhìn Nhan Khê giống như là một trường bối ôn hòa.

Người làm ăn, phần lớn có tình cảm giao thương rất tốt, cho dù hẳn có hoài nghi thân phận của Nhan Khê, nhưng tuyệt đối sẽ không nói ra nửa điểm làm người khác bất mãn.

“Đây là đứa con gái của tôi, mới tốt nghiệp nghiên cứu sinh,” Tống Hải ngoảnh đầu nhìn Nhan Khê, “Nào, Nhan Nhan, đây là chú Diêu tổng giám đốc của công ty Thụy Long.”

“Cháu chào chú Diêu,” Trong đầu Nhan Khê suy nghĩ một chút, rốt cuộc cũng nhớ tới người này làm cái gì, “Đồ dùng văn phòng mà công ty chú Diêu sản xuất dùng rất tốt, cháu và bạn học thường hay mua sản phẩm của quý công ty đấy ạ.”

“Hóa ra hiền nữ đây là một trong những khách hàng của công ty chúng tôi,” Ông chủ Diêu cao hứng nắm tay Nhan Khê, dùng giọng điệu nói đùa nói, “Thật kính thật kính rồi.”

Ông ta ngược lại không ngờ tới, người béo lùn chắc nịch như Tống Hải lại có một cô con gái mảnh mai như này, ông nắm tay cô bé này, cũng không dám dùng sức, chỉ sợ không cẩn thận mà bóp nát tay của cô.

Thấy khuôn mặt của Tống Hải tràn đầy tự hào, ông chủ Diêu nhìn không được mà nghĩ, khó trách Tống Hải ly hôn nhiều năm như vậy mà không tái hôn, vợ trước của hắn nhất định nhìn rất xinh đẹp, gen cũng rất mạnh, bằng không thì làm sao sinh ra được một cô con gái thế này.

Tống Hải cũng không để ý tới ý nghĩ của người khác, dẫn Nhan Khê đi khoe khoang với bạn bè một lượt, sâu trong lời nói ra ý là, con gái của ông thông minh, học giỏi, lại còn xinh đẹp nữa.

Nếu như nói Nhan Khê vốn chỉ có 7 phần sắc đẹp, nhưng có đồ trang điểm và Tống Hải làm cho nổi bật, vẻ ngoài của cô cứ thế mà được nâng cao lên 9 phần, mặc dù ở trong tiệc không tính là chiếm vị trí thứ nhất, nhưng ít nhất cũng có thể làm hai mắt của người khác tỏa sáng. Cộng thêm miệng của cô lại vừa ngọt vừa khôn khéo, bị Tống Hải mặt đầy khoe khoang về con gái, cũng chỉ có thể mặt mày vui vẻ mà khen Nhan Khê một phen, thậm chí còn có người mê muội mở mắt nói khoác, khen Nhan Khê có nét của bố cô.

“Dáng dấp của lệnh thiên kim rất khá, ánh mắt có vài phần ý vị giống với Tống tiên sinh.”

Quả thực là không lời được ra chỗ nào giống nhau cả, cũng chỉ có thể nâng cao tinh thần ý vị thôi.

Nhan Khê cười đến hợp lòng người, nhưng trong lòng lại nghĩ, không hổ là một lũ người danh lợi, nói khoác mà cũng có thể chân thật như vậy.

Tống Hải tuy ở trước mặt con gái thì ruột để ngoài da, nhưng ở bên ngoài thì lại luôn để một khuôn mặt khôn khéo, mặc kệ là có quen biết hay không, cuối cùng Tống Hải vẫn có thể cười và nói vài câu, cho dù không thể hợp tác với nhau, ít nhất nhìn thấy nhau cũng có chút quen mắt.

Điều Nhan Khê có thể làm, chính là không kéo chân chân bố mình (không làm liên lụy đến bố), thấy một người phụ nữ 40 tuổi thì gọi chị, thấy một phụ nữ

60 tuổi thì gọi dì, lúc đối phương uốn nắn, thì khuôn mặt bày ra biểu tình “Tôi không tin, chi/dì rõ ràng còn rất trẻ”, cố gắng lấy được thiện cảm của phái nữ.

Đại khái khuôn mặt của cô rất có tính lừa gạt, cho nên tiệc rượu còn chưa chính thức bắt đầu, cô đã thành công làm quen được với mấy người phụ nữ ở đây.

Không bao lâu, một đôi vợ chồng trung niên xuất hiện dưới ánh nhìn chăm chú của mọi người, người đàn ông có vẻ hơn 40 tuổi, người phụ nữ đang khoác tay của ông ta, thoạt nhìn có cảm tình vô cùng tốt.

Người phụ nữ khuôn mặt trái xoan, làn da trắng nõn, khoe mắt chân mày đều là ý cười, vẻ đẹp đầy đủ để người khác xem nhẹ tuổi tác của bà.

Nhan Khê không kịp nhìn người phụ nữ này thêm mấy lần, trong đáy mắt che dấu ý tán thưởng.

Cô đoán không lầm, đây chính là chủ tịch tập đoàn Trường Phong cùng phu nhân, hai người toàn bộ hành trình đều sát vai bên nhau và cùng cho cún ăn, trong lời nói và việc làm đều là tình cảm ôn nhu. Nhan Khê ngồi ở bàn rượu bên cạnh, nhìn đôi vợ chồng đang ôm nhau, nhìn không được mà lộ ra vài ý cười.

Hai vợ chồng rải hết thức ăn cho cún, liền cùng hai người con trai lên trên sân khấu.

Kết tinh của tuần nam và mỹ nữ như vậy thì hẳn sẽ rất dễ nhìn, hai người con trai của nhà họ Nguyễn đều eo hẹp vai rộng chân dài, bọn họ mặc lên người bộ âu phục được đặt riêng thì càng thêm phần mê người.

Tướng mạo của anh cả nhà họ Nguyễn thì đoán chính, thoạt nhìn vô cùng nghiêm túc, là một người đàn ông đứng đắn nghiêm cẩn.

Dáng dấp của người em so với người anh thì còn tốt hơn, nhưng khoe mắt hơi xếch, sống mũi thẳng tắp, còn có bờ môi hơi mỏng, cho người khác một loại cảm giác không tốt để sống chung, hơn nữa còn là loại không biết quan tâm người khác.

Nhan Khê nghiêng đầu che miệng hỏi bên tai của Tống Hải: “Bố, người thừa kế của nhà họ Nguyễn là người anh hay người em?”

Tống Hải lắc đầu, cúi đầu nói nhỏ với con gái: “Loại bí mật của nhà giàu này, làm sao bố của con có thể biết được?” Loại nhà giàu đẳng cấp như Nguyễn gia, có thể có tin đồn, nhưng tuyệt đối sẽ không để cho chuyện riêng trong nhà truyền ra, trở thành chủ đề nói chuyện của người khác.

Nhan Khê: ...

Đúng là đạo lý đúng đắn.